

modtager vedkommede Mand saa en Skrivelse, ganske vist ikke fra den rene Kilde, det var fra en forhenværende Overretssagfører her i Byen, om han vilde komme op til ham og i Mindelighed gøre en Undskyldning og betale et lille Beløb i veldædig Ojemed. Gjorde han ikke dette, vilde han blive indstævnet for Kriminal- og Politiretten. Saaledes drives nu altsaa dette Uvæsen — det tror jeg at have Ret til at sige — der hele Aarhundredet igennem er blevet forfulgt med Love og Anordninger. Jeg skal give den højtærede Kultusminister saaledes fat i den rigtige Ende af denne Sag, at han for at gøre noget derimod blot behøver at anvende de Bestemmelser, vi allerede have. Jeg ved, at dette Ministerium saa inderligt gerne vil administrere, og her er der virkelig noget at tage fat paa, som vil skaffe det Publikums Velvilje, hvad det ellers ikke efter Debatten her synes at have Udsigt til. Her er der virkelig noget at gøre, og jeg tror derfor, jeg gør den højtærede Minister en Tjeneste ved at gøre ham opmærksom paa, hvorledes dette Uvæsen har udviklet sig. Hvorledes forholder det sig nu med denne Sags Forhold til Lovene? Ja, det Grundlag, hvorpaa hele denne Sag fra Administrationens og Ministeriets Side hviler, er en Plakat af 2den September 1809. Det er egentlig det Grundlag, hvorpaa hele Virksomheden fra Autoriteternes Side mod dette ulovlige Uvæsen hviler. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Linier af denne Plakat, og naar man hører det, maa man især forbavses over, at dette Uvæsen har faaet Lov til at trives, som det trives. Plakatens § 1 opstiller en Regel om, at der kun maa staa fire Mand i hver Række, og giver en Straffebestemmelse for Overtrædelse deraf. Dernæst staar der i § 2, at den Plads, som een Gang er indtaget, maa ikke overlades til nogen anden, og at en forladt Plads maa forblive tom. Saa vidt altsaa denne Plakat af 1809. Men i Aaret 1900 er det kommet saa vidt, at man kan blive stævnet for Kriminal- og Politiretten, fordi man paataler det. I § 3 konstateres det saa yderligere, hvad Myndighederne egentlig ville paa dette Omraade. Der skrives nemlig fra Kancelliet til Politimesteren i Kjøbenhavn under 1ste September 1809 saaledes: „Det forbydes aldeles at overlade Entrebilletter til Skuespillet til andre til en højere Pris, end derpaa er sat. Enhver altsaa, som antreffes heri at gøre sig skyldig eller under Navn af Dusør eller Gave at modtage mere, end Billetten vir-

kelig koster, denne vil blive anset med en Mulkt fra 5 til 10 Rigsdaler til lige Deling mellem Angiveren og Politikassen og desuden være pligtig til at tilbagebetale, hvad han for Billetten har modtaget. Ligesom der fra Politiets Side skal blive anvendt alt muligt til Overholdelsen heraf, saaledes anmodes herved det ordenselskende Publikum at være Politiet behjælpeligt i Opdagelsen af Forseelser imod denne Anordning.“ Naar nu det ordenselskende Publikum i det Herrens Aar 1900 følger denne Plakat, risikerer man at blive stævnet op i Kriminal- og Politiretten, saa nærgaaende, næsvise, paatrængende og overmodige ere Billetsjoverne blevne. Jeg maa rigtignok sige, at hvis den ærede Kultusminister har Lyst, og hvis hans Fingre klø efter at administrere, behøver han blot at tage fat her, hvor der virkelig er noget at tage fat i. Det var nu Grundlaget; men allerede 1812 den 9de December udkom en ny Plakat fra Politiet, som gaar ud paa at gøre, hvad der kan gøres for, at Plakaten af 1809 kunde blive overholdt. Endelig fik vi en Plakat af 22de December 1825 — jeg nævner alle disse Lovbestemmelser, for at den ærede Minister, naar jeg nu er færdig med min Tale, og den er stenograferet, med Lethed af den kan se og faa fat i alle disse Forbudsbestemmelser. Plakaten af 22de December 1825 „om Prangeri med Teaterbilletter“ var en simpel Indskærpelse af Anordningen af 1809, men yderligere kom der igen en Politiplakat af 8de August 1832, som siger: „Ligesom Prangen med Komediebilletter i Almindelighed under Straf er forbudt ved Plakat 2den September 1809 og 22de December 1825, saaledes advares navnlig alle og enhver imod at *falbyde og forhandle* udenfor Komediehuset eller paa andre offentlige Steder *Billetter til abonnerede Loger eller Pladser* i samme, da de, som handle herimod, maa vente at blive af Politiet anholdte og efter Omstændighederne straffede“. Dette blev bestemt i 1832. Nu kunde der maaske blive sagt: Ja, alle de Bestemmelser, der nu oplæstes, ere jo gamle og skrive sig fra Tiden, før vi fik en fri Forfatning, altsaa fra Enevældens Tid. Men da dette Uvæsen jo, som sagt, vedblev at florere, og da Politiet ikke gjorde sin Pligt, og Teatret som oftest til Dels har holdt med Sjoverne, kom det saa vidt, at den bekendte Hall, da han var Kultusminister, fandt Grund til at dæmpe op imod dette Uvæsen, som stadig bredte sig videre. Han udstedte